

Sy-li spēwał,  
Pilnje džélał,  
Strowja će  
Swójbny statok  
A twój swjatok  
Zradny je.

Za staw sprócnj  
Napoj mócnj  
Lubosć ma;  
Bóh pak swérny  
Přez spař mérnj  
Čerstwosć da.



Njeh ty spēwał,  
Swérnje džélał  
Wšédne dny;  
Džeň pak swjaty,  
Duši daty,  
Wotpočń ty.

Z njebiesmana,  
Njeh či khmana  
Žiwnosć je;  
Žiwa woda,  
Kiž Bóh poda,  
Wokřew će!  
F.

## Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa šo kóždy kóbotu w Smolerjez knihcizisčezěni w Budyschinje a je tam ja šchwórtletnu pschedplatu 40 np. dostacž.

### 19. njeđzela po šwjatej Trojizy.

Matth. 9, 1—8.

Jesuf je w Kapernaumje. Tam pschinješu khoroho k njemu. Woni woczakujaja, šo jeho hnydom wuhoji. Ale wón najprjedy k njemu rjeknje: Tebi šu twoje hrěchi wodate. Šdyž šo či pišmawuczeni hóršcha, prascha šo jich Šbóžnik: „Kotre je lóžšcho prajicž: Tebi šu twoje hrěchi wodate, abo rjez: Stań horje a khoróž?“ Šdyž šu čłowjekojo wulke wězy wuskutkowali, tule móž ma Jesuf šam.

Najwyschšcha móž Jesufowa: hrěchi wodacž!

1. Šdže wón tule móž šjewi?

2. Kak ju wón wopokasuje?

1. Šdyž kral do džéla šwojeho kraja, hđžež čezka natykaza khoroscž šakhadža, lékarja pošcele, ma wón tón wotpohlad, šo by šlédy khoroscže pytal a šo dótknjenja khoroch njebojal. Jesuf, našch lékar, je š njebieš pschischoł do kraja, wot hrěščneje khoroscže natykaneho; wón tu khoroscž we wšchěch šlédach pyta a ju wšchudžom namala: žane čłowške žiwjenje, žane čłowške wobliczo njeje, do kotrehož njeby šnamjo khoroscže šapikane bylo. Tola pať Jesuf ke kóždemu hrěšniku njerjeknje: Tebi šu twoje hrěchi wodate. To wón tež w Kapernaumje, we šwojim měšče, nječini. Jesuf wobhlada tež w Kapernaumje čłowjekow wšchelatic šawow, na hrěch khorowaznych, a tola šwoju ruku na jich rany nje položi. Šdže wón to jenož činješche? Šola teho jichtneho, kotrehož k njemu pschi-

nješechu. Tam widžesche Jesuf šwěrnju pschecželsku lubosć. Tu widžesche hnujazy šrudny wobras na tym khoroch. Za khoroscž běšche plóđ hrěcha. Ale to tež njeje, šchož Jesufa k temu wuprajenju wabi: tebi šu twoje hrěchi wodate. Ani čłowški počint, ani čłowške nješbože, ani prut hrěcha dawa pravo, hrěchow wodacže dostacž. To šo nihto njemył. Š tymile šredkami šebi čłowjek niz kruschka hnady wot Šoha njewudobudže. Jesuf hlada na druhe wabjenje šwojeje hrěcha wodawazeje mozy. Wón widži wěru — a tole plomjo je najjašnišche a polne žedženja we wutrobje jichtneho: Wón drje běšche na stawach hubjeny, ale we wutrobje čerstwy. To je dobyčezelska myšl wěry: My nješny hódni, šo by wón našchemu khoromu pomhał, ale wón ma šmilenje š hrěšnikami. Šako Jesuf tule wěru widžesche, praji wón k jichtnemu: „Dowět šo, šyno, twoje hrěchi šu tebi wodate.“ Tule šwoju móž chze Jesuf dženska hiščeje wopokasacž. Ale wón móže to jenož tam, hđžež wón po hnadže žadazu wěru, a hdy by šchricžka byla, šwěczicž widži. Wět, o čłowška wutroba, jenož do w Šhryštu šu šjewjeneje šmilnosće š kšudym hubjenym hrěšnikom — a žyła lubosć njebieška š tym šlódkim trošchtom šteji psched tobu, kaž tam w Kapernaumje Jesuf psched jichtnym.

2. Šichtny k trošchtej šwojeje dušche, či pschecželjo ša mišdu šwojeje wěry a lubosće — a či, kiž nad Jesufom dwěluja, k šwojemu wohanibjenju — wšchitzy pošnaja žykeho Šbóžnika, čłowškeho šyna polneho lubosće a mozy, šesnaja jeho, kiž njemóže jenož čłowšku dušchu, ale tež

częło wuhojicę. Gdyż je Jezuſ duschi jichtneho psches hręchi wodacę poruczył, ſo do męra ſ Bohom wróćicę, porucęa wón teſz częlu ſe ſwojimi ſtawami a mozami ſo domoj wróćicę a tam wotpoczowacę. A to dyrbi pomnił a węrnoscę teho bycę: wón je wumohl, warbował a dobył wot wſchitkich hręchow, wot ſmjercę a czertowſkeje moſy. O ſo by nam wſchitkim, kiſz my huſto w ſwonkownych węzach ſiwjenja pomoz Ebóſznika naſhonimy, teſz pucę po- kaſowac była do ſnutſkowneho ſwęta a na ſtopy hnady a horje ł temu, kotremuſz je data wſchitka móſz w njebję- ſach a na ſemi — ł Jezuſkej, kiſz je ſ njebjęſ pschichoł a ſedſzi ł prawizy Boſzej. Hamjen.

### Guadua mſda węry.

O troſcht! ja węm, ſchto czinicę mam,  
So duſcha ſbóſznoscę ſmęje:  
Ja na Khryſta ſo ſaloſam,  
S tym moje ſboſze teſzeje  
Sa cęaſnoscę tu, ſa węcſznoscę tam;  
Wſchal ſ węru Khryſta prawdoſcę mam  
A Boſzi męr we duſchi.

Pucę drugi niſchtó njeptaj,  
Pſchincę do Boſzego raja;  
Wſchu ſamoprawdoſcę na boł ſtaj,  
Sow ſkutki njepomhaja.  
Glej, pomoz je we Khryſtuſu,  
Pſches njeho duſche ł njebję du,  
Gdyſz w twjerdej węrije ſteja.

Duſz Khryſta jeno pytajcę,  
Kiſz chęcę ſbóſznoscę doſtać;  
Pſchi nim, kiſz duſchow Ebóſznik je,  
Njech kóſzdy ſada woſtać.  
Wón je naſ droho wufupil  
A Boſzi raj nam wotewril,  
Eso teho ſraduj, duſcha!

Gdyſz duſchu kryja mrowoty,  
Eso hręchow dla mi ſtyſchęcę,  
Dha ſlónzo, baſſam wutrobny  
Mi ſy, o Jęſom Khryſchęcę!  
Ty moje rany wobaleſch,  
Mje ſa njebjęka lętujeſch,  
Męj dſzał ſa tajku hnadu.

O woſtań pſchi mni, Ebóſzniko,  
Teſz gdyſz mje ſchiz tu tyſchi;  
Mi ſwęcę ſo twoje woblicę,  
Njech duſcha twój hłóſſ klyſchi.  
Wjedſz ſ horja mje tam ł wjeſelę  
A psches ſmjercę junu ł ſiwjenju,  
Gdyſz węru kóna debi!

K. A. Fiedlef.

### Banu njedſelę!

Sanđzenu njedſelę njebęſche hiſchęcę tſeczi kóć kóć wotſwoniko — tehodla naſchi wjeſnjenjo po ſwojim waſchnju hiſchęcę psched zyrkwinymi durjemi mjeſ rowami maleho pohrjebniſchęcę, psched Boſzim domom leſazeho, ſtejachu. Spróſny ſo jedyn ſtary bur na jenu ſeſeſnu lęſhzu ſlehnę a ſebi pót ſ cęoła tręjeſche.

„Pſchihadęcę Wy kóſdu njedſelę tónle dalofi pucę ſ Wonez ſem kęmſchi?“ ſo jęho wopraſchach.

Wón ſ hłowu kłwny. „„Sa ſym njedſelę pschedolho parowacę dyrbial,““ wón dſeſche, „„nętko ſebi ſanu wjazny wſacę njedawam.““ A potom wón wo mórſſimaj pucęowanjomaj powjedacę, kotrejſz bęſche psched lętami czinil, to jene tam — to druhe wróćo ſ Ameriki, hdſeſz bę ſo nadſijak, ſwoje ſboſzo namafacę, a ſwotkal jęho tola ſaſo do domiſny cęerjeſche. „„Na tajkej jęſbje,““ wón dſeſche, „„hdſeſz ſo jedyn dſeń druhemu runa, ſo woſebje njedſelę njeſpokojeny ſacęuwaſch a haſle pónawacę, kał lubo ju maſch, hdſz ju po prawym nimaſch. Eſedſiſch-li tał na wukrywje (Ber- deſ), do morja hladaſz a na to myſliwſchi, ſo nętko domach wſchitzy kęmſchi du a hromadę ſpęwaju a ſo modla, bywa cęi zyle horzo woſoło wutrobny a njemóſeſch wopſchijecę, ſo ſy tał nękotru njedſelę kęmſch ſtomdſicę mohł! Sa ſo huſto njedſelę je ſedſiwoscę po tym, ſo mohł ſaſo raſ ſ druhimi nutrnje ſpęwacę a ſerbſke přędowanje ſklyſhecę, ſdſeręcę njemóſach, ſebi nękajſkuli kęrluſch ſ cęicha ſanjecę, kotryſz hiſchęcę ſe ſchule ſ hłowy wjedzacę. A nimale kóſdy kóć dolho njetrajeſche, dha tu jedyn kóſznik a tam jedyn putnik ſobu ſpęwacę, a bęſche to potom tola trochu kaſz njedſela woſoło naſ!““

Duſz ſaſwonichu ſwonę a my dyrbjachmy nuts do zyrkwoje hięc. Woſoło ſtareho bura ſ Wonez bęſche ſo mala cęrjódka kęmſcherjow ſhromadſila, kotriſz na jęho jednore ſłowa ſo mnu poſkuchachu. Gač ſo nęlotry potom, jako na přędowanje po- ſkuchacę a do kęrluſcha ſobu ſanjeſe, praſchal njeje: „To móſeſch ty kóſdu njedſelę męcę — cęehodla to po prawym nimaſch?“

F.

### O wobſboſaza domiſna!

ſena dſęlacęerſka ſona je wſy bęſche raſ ſwjatkowny ſwjedſeń do Barlina pschicęka, ſo by ſwoju dſowku wopytala. Wobej dſęicętej psches ludſazu cęiſchęcęnzu wobſhodneje drohi. Duſz wocęi ſtareje macęerje teſz na elegantny dſęcęzazny woſpęcł padnyſchtej, kiſz bę wurjadnje rjany a ſ drohotnymi krywami poſkadſeny. Dóſka jón cęiſchęcęſche.

Stara ſona kaſz ſaſlepjena ſtejeſche, ſo dſiwaſzny ſ hłowu wijeſche, dſowku ſa ruku pschicęęcę a dſeſche: „Mę, nę, na ſwęcę tola! Deńka, hlej na tule pychu! To dyrbi tola wječchowſke dſęcęo bycę. Raſa cęi bywa, myſliſch-li pschi tym na ſwój dſęcęzazny woſpęcł, kotryſz domach męjachmy, tón ſtary deſkowany kaſchęcę?“

„„Ach, luba macęe,““ dſowka wotmolwi, „„mój woſpęcł bęſche wjele rjeńſchi. Pſchetoz twoja luba ruſa, wot cęeſkeho dſęla hiſchęcę dſeńſa tał moſlojta, jón ſama won do ſchęrokeho pola cęehnjeſche. Ty mje do ſpanja ſpęwacę ſ poboſznym hróncętkom, a nad namaſ ſchłowronęcęki ſiſolachu. A hdſz ſpach a dychach, dha wón ſita a pólnych kwętkow ſrębach. Bęch-li wotucęka, tebi pschipoſkuchowach, kał ty pschi ſwojim dſęle ſpęwacę. Sa kóſdy kóć pytnych, hdſz ty ſ motyku do ſamjenja tręchji.““

„„Potom leſach a hladač psches dſęru, kotruſz bę bratr do woſpłoweho pschikrywa wudręł, horje ł njebjękam a ſcęehowach bęle mrocęele, kiſz tam tał wyſoło nimo cęehnjechu.““

„„Ach, macęe, kał huſto ſedſu ſo ſ hólka wulkomęſta do tuteho wjeſneho męra wróćo, kaſz do ſboſzowneho paradieſa, a ja ſo Bohu dſakuju, ſo ſym tał rjane dſęcęatſtwo męla. Mi ſo ſda, tam wonka w cęiſchinje ſahonow móſe nam Bóh tón ſnjes tał wjele miłoſtneho a natwarjazeſcho prajicę, kaſz to tudy w cęiſchęcęnzy męſchęcęanſkich drohow ſenje móſno njeje.““

ſchto dha ſe wſchęmi kublami tuteho ſiwjenja mamy, hdſz pschi tym ſane wofſchewjenje wot Boha do wutrobny njeſchidſe?

To je tola wšcho jeno swjerščne šonjenje, šchož hač do hlubiny dušce njepšchitadža jako postrom našeho Šbóžnika: Měr budž s tobu!

F.

### Spěwaj a dźělaj.

Šchož s Anjesom činiš ty, šo radži rjenje,  
Čješć jemu daj, dha tebje žohnuje;  
Wón wolu da a dobre dokonjenje,  
Čhze k wšchemu dźělu spožćić napravjenje,  
Riž wšchitkich skutkow stworiczel šam je.  
Duž ruzy k dźělu, — dušcu k njebjekam,  
Tak jeno dobry skutk šo radži nam.

Pšched Anjesom ničžo nej' tak małe, šnadne,  
So tebi k pomozu wón nočny štacž;  
So nočny dacž, šo dźělo bylo radne,  
A twoje wofo mělo wješ'le žadne,  
Hdyž tebi šam je pomhał dodžělacž.  
A wołasch joh' pšchi dźěle k pomozu,  
Dha dźělo wšcho ma lónž tež špodžiwny.

Anjes twojej wutrobje mě wješ'le šhowacž,  
Hdyž dźělo šda šo tebi wohidne,  
A njeda w dźěle tebi wustawowacž,  
Wě smórski njesčerpnoščje wuhladkowacž,  
Da pilnošč, ščerpliwosć a dalisće.  
Najmjeńšče, šchož najmjeńšom' činił šy,  
Wón waži, jako jemu ščinił by.

A hdyž mašch jeho, njerospróšchi možy  
Čži ženje, ale pščezo pšchisporja,  
Wón rosjašnja wšchě starosćime nožy  
A hnady pruhi ščeze na wšchě próžy,  
So wobčežnosć čži radošč byčž šo šda.  
Sa to, šchož ruka s nim je štonjala,  
Mšdu wot njoh' doštanje tež wutroba.

Kak šbóžny šym, hdyž w dušchi jeho čuju  
A s nim šo roščěžu čaš lóždžiczi!  
Ja s jeho šlowom dušcu pošyluju,  
Šso jeho hnadnych darow potroschtuju  
A tak šo šraduju we jeho lubosći,  
So šwět jo šapšchijecž wšchaf njemóže,  
Kak lohko moje dźělo dokonjane je.

Suriy Bróšl.

### Bože šlědy.

Pšched něhdže dwazeczi lětami jedyn franzowski wučeny s jonym arabiskim splahom pšches puščinu Saharu jěchajše. Wón běšče jedyn wot tych, kotřiž drje šu mješ mužemi wědomosćje šlawjeni, ale tola šakladnika wščeje mudrosće nješnaja. Š wu-šmėchom tón Franzowsa pytny, šo hłownik Arabow, kotryž pščezo jemu po bofu jěchajše, šo wěšte čašy do palazeho pěšta poklafny a nutnje šwoje nabožinske šwucžowanja wukonješče.

Džer wote dnja šańdže a ženje nješkomdži, ženje nješapomni tón Arab šwoju modlitwu, hač šo jeho šbóžnje tón wučeny jedyn wječor, jako tamny šo wot kleczenia na kolenomaj pošbėže, s wušmėchom woprašča: „Š wotkal wěšch, šo Bóh je?“ Arab wofo-šnił šwojej woczi špodžiwajzy na wušmėšcherja šloži a potom šhutnje džesče: „Š wotkal wėm, šo Bóh je? Š wotkal wjedžich, šo muž a niz kameel wčera nožy pola mojeho štana nimo džesče? Nješ-špóšnach to na šlědach jeho stopow w pěštu?“ —

„Wěšo,“ bě wotmołwa. Duž pokafa tón puščinaš na šlónžo, kotrehož pošlednje pruhi šo nad šamotnej puščinu šwěczachu, a rjekny potom se šwjatocžnym hłošom: „Šo njeje stopa jeneho mužala!“

F.

### Wšchitko je šo nowe ščiniło.

W jenej šhromadžišaje, kotraž šo pšched dlějšchimi lětami w Šendželškej wotně, rjekny Šan Njedžela, wobrocženy indianski hłownik: „Ša widžu, šo šo mnošy mješ Wami dživaju, dofelž nješšym we šwojim indianskim woblecženju pšchischoł. Móžno pak šnano je, šo byščeže šo mje naboželi, mohli mje w nim wohladacž. Šako běch mjenujzy hiščeže pohanski Šndianar, šebi woblicžo s čerwjenej barbu pomolowach, pjera do šwojich wlošow štykach, šo s pišanyh wodžewom wobdach a gamasche wobuch. Moje wutrobno běšče se šlěborom debjene, na ramjenju noščach buschkej a w mojim pašu tčješče tomahawł (wójnska šekera) a škalpiernóž. Tajtele bě tehdy moje drasćenje. Pšchicžina, čehodla šo wjazy tak njedrasčuju, je w šlědowaznych šlowach namafacž: „Še-li šchtó w Šhryštušku, tón je nowe štworjenje; to stare je šo minyło, hlaj, wšchitko je šo nowe ščiniło“ (2. Šor. 5, 17). Šako buch s šiche-ščizjanom, šo barby a pjerow wšdawach. Ššwoju šlěbornu pychu mišionštwu dach, škalpiernóž wotpołožich a tole“, wón džesče, exemplar Bóžich džesćacž šafnjow, w jeho macžernej rěči pišanych, pošbėhnywšchi, „tole je nětko mój tomahawł. Ššamo šwój pišany wodžew šym wotštronil. „Šhlaj“, wón na tajke wšchnje wuwola, s kotrehož jednorosć a pšchisťojnosć jeho šharktera rěčješchtej, „hlaj, wšchitko je šo nowe ščiniło!“

F.

### Macž pšchi koležy.

Džěcžatko, špinkaj! ty lubušch mój šy;  
Šandžel nětk módruschkej šukuladzy!  
Čžiščina nastawa, wšchudže měr tčže;  
Špinkaj! wšchaf lubosć čže wobarnuje.

Šandželki s njebja, tak mile kaž ty,  
Šnad lóžkom šlětuja šmėškotajzy.  
Šunu drje tež hiščeže pšchitadžuju;  
Šotom pak šylski čži šetrewaju.

Šiščeže, mój holbiko! škoty mašch čaš;  
Šošdžišcho nješbudže ženje tak šaš:  
Šudža čži starosće pšchi lėhwje štacž,  
Šotom tak čžišchinko nješbudžesch špacž.

Džěcžatko, špinkaj! nješch k nožy tež dže,  
Šmamicžka wot lóžka njetwochuje;  
Šošdže a šahe, hač k šwětkemu dnjej  
Šmacžerna lubosć tu šašparna nej.

F.

### Pokuta pšched wotmyšlenej šmjercžu.

(Štónčjenje.)

Nješbožowny pšchekupž se štrachom wšchón wobłědny. Šši rash je morjazej kulzy puč k šwojej hłowje dał a wona jón se šašakko-ščuju šchla njeje. Nětko, hdyž bě ju šchtwórty ras na tamne nješwinowate štworjenje wobrocžil, je šo wutšělila. Šcho to je? Šcho ma to rěfacž? Nunje hašle bě pšched čžmowymy wrotami šmjercže a roma štal. Š hlubiny jeho wutrobny jemu hłóš rěčješče: Bóža ruka je byla, kotraž je brón wodžila a kulzy wobarała, šo jeho šranicž nješmėdžišče. Šak dołho, ach, tak dołho šo wo šwojeho Boha

wjazh starał njebe. Rač dolho bě jeho wolu a słowo jazpíwal a po puczach hrěcha a jahubjenja khodzíl! Hdže by nětko byl, hdy budžiče kulka jeho žiwjenju kónz scžinika? A tak by, tak dyrbjało ho jemu seńcž psched fudnym stołom jeho Boha? Tola fmlitny, mltý Bóh w njebjesach bě fwoju ruku nad shubjenym džěscžom džeržal. Bóh jeho sastorcžil njeje, wscho móže sažo f lepschemu hiež, hdyž fwrněmu a fplněmu Bohu fwoje pucze poruczi a ho jemu f zylej wutrobu dowěri. Eswojej wbohej žonje a fwojemu lubowanemu džěscžu, kotrejuž je psches fwoju winu do wulkeje nufy pschinjepl, móže fmadž sažo žiwjenje bjes staroscžow pschihotowacž. Wschě tele myšle kaž wótre blyski psches jeho dušchu létaju. Seho hordoscž je skamana, jeho dušcha potulena. Wón je hlubofo roskaty dla fwojich wulkich a cžežkich hrěchow. Wschě jeho stawy f hrosu tšchepotaju, hańba a frudnosčž jeho saja. Wón na lawzy fědžo wostacž njemóže, wón dyrbi dele do procha. Tam ho wón klatnywšchi wóšje f Bohu woła a prošy wo wodacže hrěchow. Tak njesbožowny cžlowjek nutru wěrnú pokutu cžini. S jeho woczow ho horze fplly ronjachu. Wón bě zyle sabyl, hdže je, a febi na to njemyšlesche, so by jeho cžlowike wofo wobledžbowacž a widžecž mohlo.

Na dobo ho ruka na jeho ramjo položi. Wón ho nastróžany wobroczi. To bě Grothez wuj, kotryž njenadžujzy psched nim stejesche. Stary knjes ho, kaž pschezo, tež dženska rano wufhadžowasche a bě pschypadnje na tole městno pschischol. Wón bě ho klatazeho muža dohladał a fyna fwojeje kotry spósnal. Wón bě ho f cžicha a pomaku pschibližal a teho dla njesbožowneho modlitwu hacž do kónza fplšchal.

Libuscha, kotryž ho psched schědžiwzom hańbowasche, móžesche jenož fłowcžka prajicž: „Wujo, to fy Ty?“

„„Haj, to fym ja““, tón wotmolwi, „„a ja febi myšlu, so fym prawy cžaf tu pschischol. Nočzu ho praschecž, f cžemu ta pistolija tu leži. Tvoja modlitwa je mi wscho prajila a moja wutroba je sažo spokojom a wješela. Schtóz móže, kaž ty, psched fwojim Bohom pokutu cžinicž, je na dobrym pucžu.““

Wón Libuschej ruku poda a fplly wješekeje frudnosče jemu do woczow stupichu. Libuscha pał, jeho ruku pschimnywšchi, wutrobnje praschese: „A Wy, luby wujo, wodajcže tež Wy mi moje njełmanistwa! Bóh wě, so mam khutnu a sprawnu wolu, ho polěpschecž a nowe žiwjenje sapocžecž. Se fwojej ruku Wam lubju, so Wam fyn Wascheje kotry pschichodnje njebudže žaneje hańby a frudoby wjazh cžinicž.““

Schědžiwz Libuschu hnuty f rukomaj wobjima. Wobaj dolhi cžaf žaneho fłowcžka njerěcžeschtaj, ale ho mjelcžizy wobjimanaj džeržeschtaj. Skóncžnje ho wuj f waha f Libuschoweju rukow wuwiny a praji: „„Wschó je sabyte a wodate! Wodaj a sabudž tež moje furowe fłowa, kotrež fym wczera f hněwom f Tebi rěcžal. Pokutnemu hrěschnikej dyrbi ho pucž po móžnosčži runacž a polóžicž. Dla wechšla, kotryž je w mojimaj rukomaj, febi žanych staroscžow dla nječini. Wón je f tutej hodžinu saplacženy. Dži nětko w Božim mjenje jako nowy cžlowjek do fwojeho džěta. Grothez wuj budže tež fwoju winowatosčž cžinicž, so by fhynej fwojeje kotry pomhal.““

Wuj a Libuscha ho na to do města wrócžischtaj. Woblednišchi najprjódzy f fwojej lubej fwrněnej mandželskej džěsche a jej wscho wupowjeda, schtož bě ho tuto ranje stalo. Wona drje ho jara nastróža, jako shoni, tajke jahubjenje bě jejnemu mužej hrosyło. Tola cžim wjetscha bě jejna džakownosčž a radoscž, jako fplšchesche, tak bě wschewomóžny Bóh njesbožowneho wschemu stemu wufhowal.

Grothez wuj je fwoje fłowo, tehdom Libuschi date, fwrněnje džeržal. Wón pomhasche jeho sanjerodžene pschekupstwo do rjada stajicž. Wón swólniwje a njeproschenty wulku summu da, so by sažo

do praweje kolije pschischol. Tola tež Libuscha je fwoj fplub, kotryž bě tehdom psched Bohom cžinil, se wschej pilnosčžu a fwrěru dopjelnil. Bórsy jeho pschekupstwo sažo bohatscho a rješscho hacž hdy prjedy kčžesche. Seho dom bě sažo domowina mēra a městno žohnowanja. Stary wuj f radoscžu na fyna fwojeje kotry hladašche, kotryž nětko po jeho myšli a žadanju džělasche a khodzjesche. Tako bě skóncžnje, wot njeho f wulkej staroscžiwosčžu a lubosčžu wothladany, w jeho rukomaj wumrjel, jemu wón fwoje zyle samoženje jatowstaji. Nad pižanskim blidom bohateho pschekupza pał f stajnemu wopomnjenju na tamnu njesbožownu a tola psches Božu hnadu tak sbožownu rańschu hodžinu pistolija wšpasche. A cžasto je Libuscha w towarštwje fwojim pschecželam tamny podawf powjedał a Boha khwalil, so je jeho psched famomordarštwom a jahubjenjom tak džiwnje wobarnowal.

### Wschelake f bliska a f daloka.

— Pschichodny schtwórtk smēje ho wólba do sakšeho fejma. Naschej ferbškej sapóplanzaj staj knjes kubler Michal Kofla w Khróscžizach a knjes kubler Soba f Čžornjowa. Sa njeju wustupeče, naschi ferbšizy wolerjo, dofelž wonaj interesny naschich ferbškich wošadow a nascheho ferbškeho luda najlěpje snajetaj a staj to se fwojim dotalnym stutkowanjom w fejmje wopokasaloj. Wonaj mataj nasche dowěrjenje a so wonaj je mataj, to cžemty f tym pschichodny schtwórtk wopokasacž, so jimaj muž pschi muž fwoj hlóš damy. Wutrobnje wobžarowacž je, so je ho tajke njemdre schčžuwanje pschecžiwto naschemu dotalnemu sašlužbnemu sapóplanzej Kofli w 8. wólbnym wokrješu sběhnyło a so fu ho Šserbja do tehole hibanja saplesčž dali. Redaktor nascheho łopjena, kotrehož je njepschecželsta strona na hanjaze, njepschistojne waschnje w jawnosčži pschimała, dofelž je ho sa mēr w naschim wokrješu wuprajil a dopokasal, so je knjes Kofla tak derje interesny ewangelskich kaž katholicich Šserbow sastupowal, wot teho wothladuje, na tajke njełnicžomnosčže, kotrež naschemu ferbškemu ludej jara schtodža, wotmolwicž. Mny zyle mērnje, bjesse wscheje hórtošcže jenož fwojim Šserbam to na wutrobu položimy, schtož je nasche pschewědcženje pschi wobledžbowanju zyleho wólbného hibanja a dofelž korjeń w nabožinskim žiwjenju teži, mamy sa fwoju pschifluschnosčž, tež w tuthym nabožinskim cžafopifšu to fwojim cžitarjam sjewicž. Mny ho praschamy: Čžehodla tole žiwe wustupowanje f wěsteje strony — mny jo wuprajimy: f wucžerškeje strony? a to famo tam, hdžež je najprjedy hórke njepschecželstwo bylo? W Nješwacžidle je ho f teje strony wuprajilo, so ho wo nowy schulski sakon jedna a ho teho dla pschecžiwto Koflowej kandidaturje wustupuje, a potom je ho ledžbliwje wo tym mjelcžalo, dofelž ho to naschim Šserbam njełubi. To najwažnišche njeje, hacž by ho lokalne schulske inspektarštwó sběhnyło, kotrež duchownemu jenož wobcžěžnosčž a hněwanje pschinjeke — ale to je to najwažnišche, so ho f wucžerškeje strony na to džěla, so by ho duchownemu tež nahladowarštwó nad nabožinskej wucžbu w schuli wšalo. To pał dale pokasuje, so zyrkej žaneho wlitwa wjazh na schulu mēcž njedyrbi — na wucžbu wěry sa nasche džěczi, na wufywanje fymjenja Božeho fłowa do tych mlodych wutrobom. Hdžž tež nowy schulski sakon hišcže w tymle fejmje njepschindže, dha tola w pschichodnym a tehdom cži fami sapóplanzaj stutkujaj, kotřž ho nětko wufwola, a duž budžmy wobhladniwi a sastupimy sa teju, wot kotrejuž my wěcže wěmy, so tajkemu sakonjej, kiž by zyrkej wot schule džělicž cžypl, nihdy njepschihłofujetaj — knjesej Kofli w Khróscžizach a knjesej Sobje w Čžornjowje.

— Schtwórtk rano bu knjes Jan Běrnich, fym knjesa fararja Běrnicha w Kluschu, jako pomozny wucžer w Delnjej Šórzhy, psches knjesa fararja Mikela w Walešezach, sapokasany.